

Arrest

nr. 134 129 van 27 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X
5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 14 mei 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 juli 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen vroegen op 21.03.2011 in België asiel aan. Deze asielpcedure werd op 06.10.2011 afgesloten met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdeling en betwistingen. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 6 maanden - was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden, Betrokkenen beweren dal, indien zij zouden moeten terugkeren, zij in ernstige mate gediscrimineerd zullen worden in hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen in ernstige mate gediscrimineerd zullen worden in hun land van herkomst indien zij zouden moeten terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 ES/RM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verder beweren betrokkenen dat zij reeds 4 jaar onafgebroken in België verblijven en dat zij op 21 december 2009 asiel hebben aangevraagd. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat zij pas op 21 maart 2011 asiel hebben aangevraagd in België. Bovendien blijkt het uit feitenrelaas van hun asielaanvraag dat zij zelf verklaard hebben op 16 maart 2011 in België te zijn aangekomen. Dit element wordt bijgevolg niet aanvaard. Ook beweren betrokkenen dat zij omwille van de medische problemen van mevrouw M. onmogelijk kunnen terugkeren en dat zij in hun land van herkomst geen toegang hebben tot medische hulp. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de medische problemen van mevrouw M. reeds onderzocht werden in het kader van een aanvraag art. 9ter, ingediend op 03.11.2011. Deze aanvraag werd op 17.01.2014 ongegrond verklaard, hen betekend op 27.01.2014. Wat betreft het beroep dat werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingebetwistingen tegen de ongegronde beslissing inzake de aanvraag art. 9ter en dat nog lopende is; hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat dit beroep geen schorsende werking heeft zodat dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De verwijzing naar de medische elementen vallen aldus buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrestnr. 80.233 van 26.04.2012). Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De overige aangehaalde elementen (betrokkenen hebben kosten noch moeite gespaard om zich de Nederlandse taal eigen te maken, zijn geslaagd in de inburgeringscursus, hebben een vriendenkring, stellen zich belangeloos in voor hun naasten, zijn behulpzaam en beminlijk, dragen de normen als respect, behulpzaamheid en naastenliefde hoog in het vaandel, leggen een aantal verklaringen voor van vrienden en kennissen en zouden elke band met hun thuisland hebben verloren) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de derde, vierde en vijfde verzoekende partij, respectievelijk geboren op 16 april 2001, 3 maart 2002 en 19 september 2005, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging, een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Nergens blijkt uit het verzoekschrift dat de eerste en de tweede verzoekende partij handelen als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaan van de voornoemde minderjarige kinderen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In het eerste middel werpen verzoekers op:

“Schending van :

- *Art 9bis van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf , de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen;*
- *Art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen*
- *Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet*
- *Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaruit rekening dient gehouden te worden met alle elementen van het dossier;*
- *Vertrouwensbeginsel*
- *Overschrijding en afwending van macht”.*

Verzoekers betogen vervolgens:

“(…) Doordat verwerende partij geen afdoende argumentatie geeft waarom het verzoek ex. art. 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk zou zijn; Dat verzoekers in het inleidende verzoekschrift ex. art. 9bis Vreemdelingenwet aangaven dat de kinderen alhier in België school volgen en niet tijdens het jaar het schooljaar kunnen afbreken; Dat dit uiteraard een buitengewone omstandigheid betreft; Dat verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden; Dat verzoekers bovendien opmerken dat verwerende partij geen enkel standpunt heeft ingenomen m.b.t. volgende argumentatie als opgenomen in het inleidend verzoekschrift ex. art. 9bis Vreemdelingenwet: “Overwegende dat verzoekers daarenboven stellen dat voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, het op grond van een regel van voorzichtig bestuur is, dat de evenredigheid moet beoordeeld worden tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de in het tweede lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en, anderzijds, haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan; Redelijkerwijze mag niet geëist worden van verzoekers dat na een onafgebroken verblijf van meer dan 4 jaar in België, via de bevoegde diplomatieke of consulaire post van zijn land van herkomst, de machtiging moet aanvragen; (aanvraag asiel 21.12.2009)” Dat dan ook uit niets blijkt dat het dossier individueel werd beoordeeld;”

3.2. Onder “middel” moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoekers zich beroepen op de schending van *“het vertrouwensbeginsel”* merkt de Raad op dat zij nalaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing desbetreffend beginsel schendt. Het komt de Raad niet toe dit te gaan afleiden uit verzoekers' betoog. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende

ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat het bestuur andere dan rechtmatige doeleinden heeft nagestreefd, quod non in casu. Dit onderdeel van het middel is eveneens onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.6. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.7. Verzoekers voeren aan dat de verweerder in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat hun *“kinderen alhier in België school volgen en niet tijdens het jaar het schooljaar kunnen afbreken”*. Verzoekers' argumentatie betreffende hun schoolgaande kinderen mist feitelijke grondslag. Zij gaan er immers volledig aan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris op gemotiveerde wijze heeft geoordeeld dat *“het feit dat hun kinderen hier naar school gaan niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Verzoekers brengen niets in tegen deze gedane beoordeling. Hun overtuiging dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid betreft, kan de betrokken motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Overigens wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing werd betekend aan verzoekers op 17 juli 2014, en aldus na afsluiten van het lopende schooljaar 2013-14.

Verder stellen verzoekers dat verweerder geen enkel standpunt heeft ingenomen met betrekking tot hun argumentatie dat hun onafgebroken verblijf van meer dan vier jaar in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ook hier mist de argumentatie van verzoekers feitelijke grondslag daar zij volledig voorbij gaan aan wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing, namelijk dat dit element niet wordt aanvaard waarbij wordt gemotiveerd waarom dit het geval is. Immers stelde de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekers blijkens het administratief dossier pas op 21 maart 2011 asiel hebben aangevraagd en niet op 21 december 2009, en dat zij blijkens het feitenrelaas van hun asielaanvraag hebben verklaard in België te zijn aangekomen op 16 maart 2011. De verwerende partij heeft ten slotte geen andere verplichting dan te motiveren waarom een omstandigheid geen buitengewone omstandigheid vormt in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er is geen grondslag voor verzoekers' verwachting van een bijkomende afweging te vinden in de bestreden beslissing.

3.8. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.9. Verzoekers beroepen zich in hun tweede middel op de schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betogen hiertoe als volgt:

“(…) Doordat verwerende partij voorafgaand de bestreden beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoekster heeft verleend; EERSTE ONDERDEEL Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd “dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig, d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen”¹ of “dat er toch voor gezorgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt”² Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat: “dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht”³ Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee: “dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeftbetrokken”⁴ of nog “dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat

tegen hem is opgesteld” De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing. In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens: “dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde” 7 of “que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s’il n’a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l’autorité compétente va fonder son appréciation” In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: “De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen” (eigen onderlijning). Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken. Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. **TWEEDE ONDERDEEL** Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen en inzage te geven in het dossier. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel “dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen”¹⁰, “dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen”¹¹. De Raad van State stelt: “De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken”¹². “De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn...De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden”¹³. Het zorgvuldigheidsbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe: “om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken – in geval van een volledig dossier – kunnen oordelen over het dossier”¹⁴. De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand een beslissing te nemen inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren. In casu hebben verzoekers geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in enig advies van deze Dienst. **BESLISSINGEN VAN VERWERENDE PARTIJ** Verwerende partij bewijst nergens dat verzoekers inzage in het dossier gekregen hebben voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing; Op geen enkel moment hebben verzoekers kans gehad om voorafgaand hun dossier in te kijken. Nooit hebben verzoekers de mogelijkheid geboden gekregen geconfronteerd te worden met de stelling van de adviserend geneesheer in kwestie, noch met zijn verslag; Voorts wensen verzoekers te wijzen op de volgende wetsbepalingen: Art. 32 G.W. stelt: “Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in art. 134” (eigen cursivering en benadrukking) Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert: “Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.” (eigen cursivering en benadrukking) Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden; Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

3.10. De hoorplicht houdt in dat bij afwezigheid van formele wetgeving tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt over de aangelegenheid op nuttige wijze te doen kennen (cf. RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; zie ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur,

Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). Een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard kan niet als zulk een maatregel worden gezien. Immers stoelt dergelijke beslissing niet op het persoonlijke gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, maar vloeit zij voort uit de toepassing van de wet, waarbij verzoekende partijen hun standpunt in de machtigingsaanvraag hebben kunnen uiteenzetten en dit hebben kunnen stofferen met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken. Daarenboven merkt de Raad nog op dat verzoekers evenmin aantonen welke informatie zij bij hun horen zouden hebben aangebracht die aanleiding zou hebben kunnen geven tot een andere beoordeling van hun aanvraag, zodat de argumentatie beperkt blijft tot een theoretische discussie die geenszins aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Derhalve wordt een schending van de hoorplicht niet aangetoond.

3.11. Verzoekers betogen dat er tevens sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel doordat er voorafgaand aan de bestreden beslissing geen inzage in het dossier is verleend en dat zij daardoor nooit de mogelijkheid geboden kregen geconfronteerd te worden met de stelling van de adviserende geneesheer in kwestie, noch met zijn verslag. Vooreerst wordt opgemerkt dat waar verzoekers verwijzen naar medische elementen niet kan worden ingezien hoe dit relevant kan zijn in onderhavige betwisting aangaande een beslissing die de toepassing vormt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Voorts merkt de Raad op dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier blijkt dat verzoekers om inzage hebben verzocht conform het gestelde in artikel 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Bij een conflict inzake de toegang tot het administratief dossier stond het verzoekers vrij de Commissie voor de toegang tot de bestuursdocumenten te vatten en zonodig de Raad van State (cf. artikel 8 van voormelde wet van 11 april 1994). De Raad heeft in deze geen rechtsmacht. Voorts stond het verzoekers vrij het administratief dossier bij de Raad te raadplegen. Zij hebben van deze mogelijkheid echter geen gebruik gemaakt. Verzoekers tonen niet aan welke informatie zij bij inzage van het administratief dossier zouden hebben vernomen die aanleiding zou hebben kunnen geven tot een andere beoordeling van hun aanvraag, zodat de argumentatie eens te meer beperkt blijft tot een theoretische discussie die geenszins aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Derhalve wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA